

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 601

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 12 iulie 2006

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
278. — Lege pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi	1–9	Decizia nr. 474 din 8 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 272 pct. 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale..... 13–14
902. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi	10	Decizia nr. 519 din 20 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și art. 11 alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 469 din 6 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257, art. 258 alin. (3) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	10–12	15–16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Codul penal al României, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 16 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. După articolul 19 se introduce un nou articol, articolul 19¹, cu următorul cuprins:

„Condițiile răspunderii penale a persoanelor juridice

Art. 19¹. — Persoanele juridice, cu excepția statului, a autorităților publice și a instituțiilor publice care desfășoară o activitate ce nu poate face obiectul domeniului privat, răspund penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, dacă fapta a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de legea penală.

Răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârșirea aceleiași infracțiuni.“

2. La articolul 21, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alineatul 3, cu următorul cuprins:

„În cazul persoanei juridice, tentativa se sancționează cu amendă cuprinsă între minimul special și maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, reduse la jumătate. La această pedeapsă se pot adăuga una sau mai multe pedepse complementare.“

3. La articolul 34, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică“.

4. La articolul 35, alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„Măsurile de siguranță de natură diferită sau de aceeași natură, dar cu un conținut diferit, luate în cazul infracțiunilor concurente, se cumulează.“

5. La articolul 35, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, dar pe durate diferite, se aplică o singură dată măsura de siguranță cu durata cea mai lungă. În cazul măsurilor de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, luate conform art. 118 alin. 1 lit. a)–e), acestea se cumulează.“

6. La articolul 36, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente săvârșite de persoana fizică“.

7. La articolul 37, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Recidiva în cazul persoanei fizice“.

8. La articolul 37, partea introductivă a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 37. — Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:“.

9. La articolul 39, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Pedeapsa în caz de recidivă pentru persoana fizică“.

10. La articolul 40, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 2, cu următorul cuprins:

„În cazul persoanei juridice, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 40² alin. 1 lit. a), pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.“

11. După articolul 40 se introduc două noi articole, articolele 40¹ și 40², cu următorul cuprins:

„Pedeapsa în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică

Art. 40¹. — În caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică, se stabilește pedeapsa amenzii pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică amenda cea mai mare, care poate fi sporită până la maximul special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la o treime din acel maxim.

Dispozițiile alin. 1 se aplică și în cazul în care persoana juridică condamnată definitiv este judecată ulterior pentru o infracțiune concurentă, precum și atunci când după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că persoana juridică suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă. În aceste cazuri, partea din amenda executată se scade din amenda aplicată pentru infracțiunile concurente.

Dispozițiile art. 35 se aplică în mod corespunzător.

Art. 40². — Există recidivă pentru persoana juridică în următoarele cazuri:

a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară nu a fost executată;

b) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară a fost executată sau considerată ca executată.

În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), amenda stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și amenda aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc, potrivit art. 40¹ alin. 1 și 3. Sporul prevăzut în art. 40¹ alin. 1 se poate mări până la jumătate.

Dacă amenda anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între amenda ce a mai rămas de executat și amenda aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.

În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b), se aplică pedeapsa amenzii până la maximul special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la două treimi din acel maxim.

Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca amenda să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că persoana juridică condamnată se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 2, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), și dispozițiile din alin. 4, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b).“

12. Articolul 42 va avea următorul cuprins:

„Pedeapsa pentru infracțiunea continuată

Art. 42. — Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se poate adăuga un spor, potrivit dispozițiilor art. 34 sau, după caz, art. 40¹ alin. 1.“

13. La articolul 53, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice“.

14. La articolul 53 punctul 1, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) amenda de la 100 lei la 50.000 lei.“

15. La articolul 53, punctul 3 va avea următorul cuprins:

„3. Pedepşa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64, în condiţiile prevăzute în art. 71.“

16. După articolul 53 se introduc două noi articole, articolele 53¹ și 53², cu următorul cuprins:**„Felurile pedepselor aplicabile persoanei juridice**

Art. 53¹. — Pedepsele sunt principale și complementare.

Pedepşa principală este amenda de la 2.500 lei la 2.000.000 lei.

Pedepsele complementare sunt:

- a) dizolvarea persoanei juridice;
- b) suspendarea activității persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la un an sau suspendarea uneia dintre activitățile persoanei juridice în legătură cu care s-a săvârșit infracțiunea pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
- c) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;
- d) interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani;
- e) afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare.

Aplicarea și executarea pedepselor complementare în cazul persoanei juridice

Art. 53². — Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare se dispune atunci când instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, precum și față de împrejurările în care a fost săvârșită, aceste pedepse sunt necesare.

Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.

Pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)—e) se pot aplica în mod cumulativ.

Executarea pedepselor complementare începe după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.“

17. La titlul III, capitolul III va avea următoarea denumire:**„CAPITOLUL III****Pedepsele principale aplicabile persoanei fizice“****18. La titlul III capitolul III, înaintea secțiunii I se introduce o nouă secțiune, secțiunea „Regimul de executare a pedepselor principale privative de libertate“, respectiv articolele 53³ și 53⁴, cu următorul cuprins:****Reguli generale ale executării pedepselor principale privative de libertate**

Art. 53³. — Executarea pedepselor principale privative de libertate se bazează pe sistemul progresiv. Condamnații au posibilitatea să treacă dintr-un regim de executare în altul în condițiile prevăzute de legea privind executarea pedepselor.

Pedepsele privative de libertate se execută în unul din următoarele regimuri:

- a) regimul de maximă siguranță;
- b) regimul închis;
- c) regimul semideschis;
- d) regimul deschis.

Regimul executării pedepselor privative de libertate se bazează pe posibilitatea condamnaților de a presta, cu acordul lor, o muncă utilă, dacă sunt apti pentru muncă, pe educarea condamnaților, pe respectarea de către aceștia a ordinii interioare a locurilor de deținere, precum și pe stimularea și recompensarea celor stăruitori în muncă, disciplinați, și care dau dovezi temeinice de îndreptare.

După împlinirea vârstei de 60 de ani pentru bărbați și 55 de ani pentru femei, condamnații pot presta o muncă numai la cererea acestora, dacă sunt apti pentru muncă.

Toate mijloacele folosite în cadrul regimului executării pedepselor privative de libertate trebuie să contribuie la reintegrarea în societate a celor condamnați și la prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către aceștia.

Regimul de muncă

Art. 53⁴. — Munca prestată de condamnați este remunerată, cu excepția muncii cu caracter gospodăresc, necesare locului de deținere, și a celei prestate în caz de calamitate.

Condițiile de prestare a muncii, durata și plata acesteia, precum și repartizarea veniturilor convenite condamnaților sunt stabilite prin legea privind executarea pedepselor.“

19. Articolele 56 și 58 se abrogă.**20. La articolul 63, alineatele 2 și 3 vor avea următorul cuprins:**

„Ori de câte ori legea prevede că o infracțiune se pedepsește numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimul special al acesteia este de 150 lei, iar maximul de 10.000 lei.

Când legea prevede pedeapsa amenzii fără a-i arăta limitele, alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult un an, minimul special al amenzii este de 300 lei și maximul special de 15.000 lei, iar când prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de un an, minimul special este de 500 lei și maximul special de 30.000 lei.“

21. La titlul III, capitolul IV va avea următoarea denumire:**„CAPITOLUL IV****Pedepsele complementare și pedepsele accesorii aplicabile persoanei fizice“****22. Articolul 71 va avea următorul cuprins:****„Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii**

Art. 71. — Pedepsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64. Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a)—c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.

Interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.

Pe durata amânării sau a întreruperii executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, condamnatul poate să își exercite drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator, în afară de cazul în care aceste drepturi au fost anume interzise condamnatului prin hotărârea de condamnare.

Pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii sau a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.“

23. La titlul III, după capitolul IV se introduce un nou capitol, capitolul IV¹, respectiv articolele 71¹—71⁷, cu următorul cuprins:**„CAPITOLUL IV¹****Pedepsele aplicabile persoanei juridice****Conținutul pedepsei amenzii**

Art. 71¹. — Pedepsa amenzii constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 5.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 600.000 lei.

Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 10.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 900.000 lei.

Conținutul pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice

Art. 71². — Pedepsa complementară a dizolvării persoanei juridice se aplică atunci când persoana juridică a fost constituită în scopul săvârșirii de infracțiuni sau când obiectul său de activitate a fost deturnat în acest scop.

În caz de neexecutare, cu rea-credință, a uneia dintre pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)—d), instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.

Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice are ca efect deschiderea procedurii de lichidare, potrivit legii, iar o copie după dispozitivul hotărârii definitive de condamnare prin care s-a aplicat această pedeapsă va fi comunicată, de îndată, instanței civile competente, care va proceda la desemnarea lichidatorului.

Conținutul pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice

Art. 71³. — Pedepsa complementară a suspendării activității persoanei juridice constă în interzicerea desfășurării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice, în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.

În caz de neexecutare, cu rea-credință, a pedepsei complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. e), instanța dispune suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.

Dacă până la împlinirea termenului prevăzut în alin. 2 pedeapsa complementară nu a fost pusă în executare, instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.

Neaplicarea dizolvării sau suspendării activității persoanei juridice

Art. 71⁴. — Pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. a) și b) nu pot fi aplicate partidelor politice, sindicatelor, patronatelor și organizațiilor religioase ori aparținând minorităților, constituite potrivit legii.

Dispozițiile prevăzute în alin. 1 se aplică și persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.

Conținutul pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice

Art. 71⁵. — Pedepsa complementară a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice constă în închiderea unuia sau a mai multora dintre punctele de lucru aparținând persoanei juridice cu scop lucrativ, în care s-a desfășurat activitatea în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.

Dispozițiile prevăzute în alin. 1 nu se aplică persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.

Conținutul pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice
Conținutul pedepsei complementare a afișării sau difuzării hotărârii de condamnare

Art. 71⁶. — Pedepșa complementară a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice constă în interzicerea de a participa, direct sau indirect, la procedurile pentru atribuirea contractelor de achiziții publice prevăzute de lege.

Art. 71⁷. — Afișarea hotărârii definitive de condamnare sau difuzarea acesteia se realizează pe cheltuiala persoanei juridice condamnate.

Prin afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare nu poate fi dezvăluită identitatea victimei, afară de cazul în care există acordul acesteia sau al reprezentantului său legal.

Afișarea hotărârii de condamnare se realizează în extras, în forma și locul stabilite de instanță, pentru o perioadă cuprinsă între o lună și 3 luni.

Difuzarea hotărârii de condamnare se face în extras și în forma stabilită de instanță, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de instanță.

Dacă difuzarea se face prin presa scrisă sau audiovizuală instanța stabilește numărul aparițiilor, care nu poate fi mai mare de 10, iar în cazul difuzării prin alte mijloace audiovizuale, durata acesteia nu poate depăși 3 luni.“

24. La articolul 72, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alineatul 3, cu următorul cuprins:

„La stabilirea și aplicarea pedepselor pentru persoana juridică se ține seama de dispozițiile părții generale a prezentului cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială pentru persoana fizică, de gravitatea faptei săvârșite și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.“

25. La articolul 75 alineatul 1, după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) săvârșirea infracțiunii pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA;“.

26. La articolul 76, partea introductivă și literele e) și f) ale alineatului 1 vor avea următorul cuprins:

„Art. 76. — În cazul în care există circumstanțe atenuante, pedeapsa principală pentru persoana fizică se reduce sau se schimbă, după cum urmează:

e) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 250 lei, iar când minimul special este sub 3 luni, se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 200 lei;

f) când pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putând fi redusă până la 150 lei în cazul când minimul special este de 500 lei sau mai mare, ori până la minimul general, când minimul special este sub 500 lei.“

27. La articolul 76, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 4, cu următorul cuprins:

„În cazul în care există circumstanțe atenuante, amenda pentru persoana juridică se reduce după cum urmează:

a) când minimul special al amenzii este de 10.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o pătrime;

b) când minimul special al amenzii este de 5.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o treime.“

28. Articolul 78 va avea următorul cuprins:

„Efectele circumstanțelor agravante Art. 78. — În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei fizice i se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 5 ani, care nu poate depăși o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special.

În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei juridice i se aplică amenda care poate fi sporită până la maximul special, prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeștător se poate adăuga un spor de până la o pătrime din acel maxim.“

29. La articolul 80, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 4, cu următorul cuprins:

„În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa amenzii pentru persoana juridică poate fi sporită până la maximul general.“

30. La articolul 81, partea introductivă a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 81. — Instanța poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate persoanei fizice pe o anumită durată, dacă sunt întrunite următoarele condiții:“.

31. La articolul 81, alineatele 3 și 4 se abrogă.

32. Articolul 84 va avea următorul cuprins:

„Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile Art. 84. — Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut puțința de a îndeplini acele obligații.“

33. La articolul 86¹, partea introductivă a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 86¹. — Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:“.

34. La articolul 86¹, alineatul 3 se abrogă.**35. La articolul 86¹, alineatul 4 va avea următorul cuprins:**

„Dispozițiile art. 81 alin. 5 și 6 se aplică și în cazul suspendării executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere.“

36. La articolul 86³, litera a) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„a) să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui sau la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor;“.

37. La articolul 86³, alineatele 2 și 4 vor avea următorul cuprins:

„Datele prevăzute în alin. 1 lit. b), c) și d) se comunică judecătorului sau serviciului stabilit în alin. 1 lit. a).“

Supravegherea executării obligațiilor stabilite de instanță conform alin. 3 lit. a)—f) se face de judecătorul sau serviciul prevăzut în alin. 1 lit. a). În caz de neîndeplinire a obligațiilor, judecătorul sau serviciul desemnat cu supravegherea condamnatului sesizează instanța pentru luarea măsurii prevăzute în art. 86⁴ alin. 2.“

38. La articolul 86⁴, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dacă cel condamnat nu îndeplinește, cu rea-credință, măsurile de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta revocă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dispunând executarea în întregime a pedepsei.“

39. La articolul 86⁷, alineatul 3 se abrogă.**40. La articolul 90, litera a) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:**

„a) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de cel mult un an sau amendă ori s-au săvârșit infracțiunile prevăzute în art. 208, 213, art. 215 alin. 1, art. 215¹ alin. 1, art. 217 alin. 1, art. 219 alin. 1, dacă valoarea pagubei nu depășește 10 lei sau infracțiunea prevăzută în art. 249, dacă valoarea pagubei nu depășește 50 lei;“.

41. La articolul 91, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) amenda de la 10 lei la 1.000 lei.“

42. Articolul 118 va avea următorul cuprins:**„Confiscarea specială**

Art. 118. — Sunt supuse confiscării speciale:

- a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;
- b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;
- c) bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;
- d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;
- e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;
- f) bunurile a căror deținere este interzisă de lege.

În cazul prevăzut în alin. 1 lit. b), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea infracțiunii, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea infracțiunii și de contribuția bunului la producerea acesteia.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu sunt ale infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se confiscă echivalentul în bani al acestora.

Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.

Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Instanța poate să nu dispună confiscarea bunului dacă acesta face parte din mijloacele de existență, de trebuință zilnică ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei asupra căreia ar putea opera măsura confiscării speciale.“

43. La articolul 122, partea introductivă a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 122. — Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana fizică sunt:“.

44. La articolul 122, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana juridică sunt:

a) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa detenției pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani;

b) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizică pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda.“

45. La articolul 122, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alineatul 3, cu următorul cuprins:

„Răspunderea penală a persoanei juridice se prescrie în condițiile prevăzute de lege pentru persoana fizică, dispozițiile prevăzute în art. 121—124 aplicându-se în mod corespunzător.“

46. La articolul 126, partea introductivă a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 126. — Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:“.

47. La articolul 126, după alineatul 1 se introduc două noi alineate, alineatele 1¹ și 1², cu următorul cuprins:

„Termenul de prescripție a executării pedepsei amenizii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.

Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice ce nu pot fi dizolvate sau a căror activitate nu poate fi suspendată se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenizii a fost executată sau considerată ca executată.“

48. La articolul 126, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Termenele arătate în alin. 1 și 1¹ se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curg de la rămânerea definitivă a hotărârii sau, după caz, de la data când poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.“

49. Articolul 134 va avea următorul cuprins:**„Reabilitarea de drept**

Art. 134. — Reabilitarea persoanei fizice are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit nicio altă infracțiune.

Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă în decurs de 3 ani, de la data la care pedeapsa amenizii sau, după caz, pedeapsa complementară, a fost executată sau considerată ca executată și persoana juridică nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune.“

50. După articolul 141 se introduce un nou articol, articolul 141¹, cu următorul cuprins:**„Pedeapsă prevăzută de lege**

Art. 141¹. — Prin *pedeapsă prevăzută de lege* se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de lege care incriminează fapta săvârșită în forma consumată, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere sau de majorare a pedepsei.“

51. Articolul 146 va avea următorul cuprins:**„Consecințe deosebit de grave**

Art. 146. — Prin *consecințe deosebit de grave* se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.“

52. Articolul 166¹ va avea următorul cuprins:**„Acțiuni împotriva ordinii constituționale**

Art. 166¹. — Întreprinderea oricărei acțiuni pentru schimbarea prin acțiuni ilegale și prin violență a ordinii constituționale sau a caracterului național, suveran, independent, unitar și indivizibil al statului român se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.“

53. Articolul 168¹ va avea următorul cuprins:**„Comunicarea de informații false**

Art. 168¹. — Comunicarea sau răspândirea, prin orice mijloace, de știri, date sau informații false ori de documente falsificate, dacă prin aceasta se pune în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.“

54. La articolul 176 alineatul 1, după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) de către un judecător sau procuror, polițist, jandarm sau militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora,“.

55. La articolul 193, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 193. — Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndeptate împotriva ei, a soțului ori a unei rude apropiate, dacă este de natură să o alarmeze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării.“

56. Articolele 205, 206, 207 și 236¹ se abrogă.**57. Articolul 239 va avea următorul cuprins:****„Ultrajul**

Art. 239. — Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Vătămarea corporală, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.

Vătămarea corporală gravă, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.“

58. Articolul 239¹ va avea următorul cuprins:**„Cazuri speciale de pedepsire**

Art. 239¹. — În cazul infracțiunilor prevăzute în art. 180—182, art. 189 și 193, săvârșite împotriva soțului, copiilor sau părinților unui judecător, procuror, polițist, jandarm ori militar, în scop de intimidare sau de răzbunare pentru acte sau fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, maximul pedepsei se majorează cu 2 ani.“

59. Articolul 247 va avea următorul cuprins:**„Abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi**

Art. 247. — Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor unei persoane ori crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.“

60. Articolul 250 va avea următorul cuprins:**„Purtarea abuzivă**

Art. 250. — Întrebuițarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

Amenințarea săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Vătămarea corporală săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.

Vătămarea corporală gravă săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.“

61. După articolul 253 se introduce un nou articol, articolul 253¹, cu următorul cuprins:**„Conflictul de interese**

Art. 253¹. — Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durată maximă.

Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative.“

62. La articolul 271, alineatele 1 și 4 vor avea următorul cuprins:

„Art. 271. — Împotrivirea la executarea unei hotărâri judecătorești, prin amenințare față de organul de executare, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este de la unu la 5 ani.

.....
Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin sustragerea de la executarea măsurilor de siguranță prevăzute în art. 112 lit. c), d) și g), se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.“

63. La articolul 271, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin neexecutarea, cu rea-credință, a pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice, prevăzute în art. 71⁴ și art. 71⁵ alin. 2, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.“

64. După articolul 285 se introduce un nou articol, articolul 285¹, cu următorul cuprins:**„Sanționarea persoanei juridice**

Art. 285¹. — Dacă una dintre faptele prevăzute în art. 282—285 a fost săvârșită de o persoană juridică, pe lângă pedeapsa amenzii se aplică și pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice sau a suspendării activității ori a uneia dintre activitățile persoanei juridice, după caz.“

65. Articolul 304 se abrogă.**66. Articolul 317 va avea următorul cuprins:****„Instigarea la discriminare**

Art. 317. — Instigarea la ură pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.“

67. Articolul 327 se abrogă.**68. Articolul 335 va avea următorul cuprins:****„Lovirea superiorului**

Art. 335. — Lovirea superiorului de către inferior sau a șefului de către subordonat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an.

Dacă fapta prevăzută în alin. 1 a fost săvârșită în timp de război, maximul pedepsei se sporește cu 2 ani.“

69. Articolul 336 va avea următorul cuprins:**„Lovirea inferiorului**

Art. 336. — Lovirea inferiorului sau subordonatului de către un superior sau șef se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an.

Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în timp de război, dacă fapta a fost determinată de o necesitate militară.“

70. Articolul 337 va avea următorul cuprins:**„Punerea în mișcare a acțiunii penale**

Art. 337. — Acțiunea penală pentru infracțiunile prevăzute în art. 331—334 se pune în mișcare numai la sesizarea comandantului.“

71. Articolul 353 va avea următorul cuprins:**„Sustragerea de la recrutare**

Art. 353. — Sustragerea de la recrutare în timp de război se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.“

72. Articolul 354 va avea următorul cuprins:**„Neprezentarea la încorporare sau concentrare**

Art. 354. — Neprezentarea la încorporare sau concentrare ori neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea unde au fost repartizați, în timp de mobilizare sau război, în termenul precizat în ordin, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.

Termenul de prezentare prevăzut în alineatul precedent se prelungește cu 10 zile, în cazul în care cei chemați la mobilizare sau concentrare se află în străinătate.“

Art. II. — Expresia *pedepse complementare* din cuprinsul Codului penal sau al altor acte normative în vigoare se înlocuiește cu expresia *pedepse complementare*.

Art. III. — Alineatul 2 al articolului 58 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 752 din 15 octombrie 2002, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. IV. — Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— La articolul 53, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Nerespectarea, cu rea-credință, de către executorul judecătoresc a obligației stabilite în alin. (5) constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită din culpă, cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.“

Art. V. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 30 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— La articolul 70, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Fapta prevăzută la alin. (1) săvârșită de o victimă a traficului de persoane nu se pedepsește.“

Art. VI. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 28 martie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 107/2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Răspândirea sau vânzarea, prin orice mijloace, ori confecționarea de simboluri fasciste, rasiste sau xenofobe, precum și deținerea, în vederea răspândirii sau vânzării, a unor astfel de simboluri se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.“

2. La articolul 5, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Propaganda constă în răspândirea în mod sistematic sau în apologia unor idei, concepții ori doctrine, cu intenția de a convinge și de a atrage noi adepți.“

3. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Negarea, contestarea, aprobarea sau justificarea, prin orice mijloace, în public, a Holocaustului, genocidului sau a crimelor contra umanității ori a efectelor acestora se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi sau cu amendă.“

4. Articolele 8—11 se abrogă.

Art. VII. — Legea nr. 299/2004 privind răspunderea penală a persoanelor juridice pentru infracțiunile de falsificare de monede sau de alte valori, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 1 iulie 2004, se abrogă.

Art. VIII. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu excepția prevederilor privind persoana juridică, ce intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 4 iulie 2006.

Nr. 278.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea
și completarea Codului penal,
precum și pentru modificarea și completarea altor legi**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 iulie 2006.

Nr. 902.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 469

din 6 iunie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257, art. 258 alin. (3)
și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51, art. 52 alin. (3) și art. 53 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, excepție ridicată de Rodica Abrudan în Dosarul nr. 10.136/2005 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că textele de lege criticate au fost abrogate prin art. 317 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, soluțiile legislative criticate fiind preluate însă de actul normativ abrogator în cuprinsul art. 257, art. 258 alin. (3) și art. 259 alin. (7). Referindu-se la dispozițiile art. 257 din Legea nr. 95/2006, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie. În ceea ce privește celelalte două texte de lege criticate de autorul excepției, pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, apreciind că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10.136/2005, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 51, art. 52 alin. (3) și art. 53 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002, excepție ridicată de Rodica Abrudan cu prilejul soluționării contestației la executare privind contribuția la fondul de asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 51 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 au caracter discriminatoriu, întrucât stabilesc diferențiat contribuția la fondul de asigurări de sănătate, în raport cu veniturile realizate, deși toți asigurații beneficiază de același pachet de servicii de bază. În acest sens arată că interpretarea corectă în practică ar trebui să fie aceea că toate persoanele trebuie să fie obligate la a contribui cu o sumă reprezentând un procent din salariul minim brut pe țară și că, în situația în speță, unde este vorba de același pachet de servicii de bază, este normal ca toată lumea să plătească la fel. De asemenea, arată că art. 52 alin. (3) din aceeași ordonanță prevede posibilitatea diminuării pachetului de servicii de bază în caz de neplată a contribuției bănești lunare pentru asigurările de sănătate, fără a face nicio diferențiere pentru aceia care plătesc totuși o parte din contribuție, raportată doar la una dintre sursele lor de venit. În sfârșit, critică art. 53 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 pentru faptul că prevede obligarea persoanei care nu poate dovedi plata contribuției la plata retroactivă a acesteia pe trei ani, pentru a dobândi calitatea de asigurat, chiar dacă în acea perioadă nu a beneficiat de niciun fel de servicii medicale.

Judecătoria Oradea apreciază că dispozițiile legale criticate sunt conforme cu dispozițiile constituționale, întrucât nu creează o situație discriminatorie între subiecții supuși impunerii în baza legilor privind sistemul public de asigurări de sănătate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând considerentele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa cu prilejul examinării constituționalității textelor de lege criticate, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, astfel că pentru situații diferite este justificat un tratament juridic diferențiat. De asemenea, consideră că textele de lege criticate nu îngrădesc dreptul la viață și dreptul la integritatea fizică și psihică a persoanei și nici nu conțin dispoziții contrare prevederilor art. 34 și 47 din Constituție. În sfârșit, arată că așezarea justă a sarcinilor fiscale este strâns legată de principiul proporționalității și cel al echității, urmărindu-se o distribuție a obligațiilor ce tinde la o egalitate de rezultat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51, art. 52 alin. (3) și art. 53 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 20 noiembrie 2002.

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 a fost abrogată prin dispozițiile art. 317 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, dar soluțiile legislative criticate au fost preluate de actul abrogator în cuprinsul art. 257, art. 258 alin. (3) și art. 259 alin. (7), texte de lege ce au următoarea redactare:

— Art. 257: „(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).*

(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra:*

a) *veniturilor din salarii sau asimilate salariilor care se supun impozitului pe venit;*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

c) *veniturilor din agricultură supuse impozitului pe venit și veniturilor din silvicultură, pentru persoanele fizice care nu au calitatea de angajator și nu se încadrează la lit. b);*

d) *indemnizațiilor de șomaj;*

e) *veniturilor din cedarea folosinței bunurilor, veniturilor din dividende și dobânzi, veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și altor venituri care se supun impozitului pe venit numai în cazul în care nu realizează venituri de natura celor prevăzute la lit. a)–d), dar nu mai puțin de un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;*

f) *veniturilor realizate din pensii.*

(3) *În cazul persoanelor care realizează în același timp venituri de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. a)–d), contribuția se calculează asupra tuturor acestor venituri.*

(4) În cazul persoanelor care realizează venituri de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. c) sub nivelul salariului de bază minim brut pe țară și care nu fac parte din familiile beneficiare de ajutor social, contribuția lunară de 6,5% datorată se calculează asupra sumei reprezentând o treime din salariul de bază minim brut pe țară.

(5) Contribuțiile prevăzute la alin. (2) și (4) se plătesc după cum urmează:

a) lunar, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. a), d) și f);

b) trimestrial, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. b) și la alin. (4);

c) anual, pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. c) și e).

(6) Contribuția de asigurări sociale de sănătate nu se datorează asupra sumelor acordate în momentul disponibilizării, venitului lunar de completare sau plăților compensatorii, potrivit actelor normative care reglementează aceste domenii, precum și asupra indemnizațiilor reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, cu modificările ulterioare.

(7) Obligația virării contribuției de asigurări sociale de sănătate revine persoanei juridice sau fizice care plătește asiguraților veniturile prevăzute la alin. (2) lit. a), d) și f), respectiv asiguraților pentru veniturile prevăzute la alin. (2) lit. b), c) și e).

(8) Termenul de prescripție a plății contribuției de asigurări sociale de sănătate se stabilește în același mod cu cel prevăzut pentru obligațiile fiscale.;

— Art. 258 alin. (3): „Nerespectarea prevederilor art. 257 alin. (1) duce la diminuarea pachetului de servicii de bază, potrivit prevederilor art. 220. Diminuarea pachetului de servicii de bază are loc după 3 luni de la ultima plată a contribuției.”;

— Art. 259 alin. (7): „Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat, să achite contribuția legală lunară pe ultimii 5 ani, începând cu data primei solicitări

de acordare a serviciilor medicale, calculată la salariul de bază minim brut pe țară în vigoare la data plății, sau de la data ultimei plăți a contribuției, respectiv de la data când plata contribuției era obligatorie dacă perioada scursă este mai mică de 5 ani, calculându-se majorări de întârziere.”

În aceste condiții, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității acestor dispoziții de lege.

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 22 alin. (1) referitor la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, ale art. 47 referitor la nivelul de trai și ale art. 56 privind contribuțiile financiare.

Curtea, analizând modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 din Legea nr. 95/2006 în prezenta cauză, constată că autorul acesteia propune, de fapt, o altă interpretare a textului de lege criticat, precum și modificarea acestei reglementări. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, o asemenea solicitare excedează competenței instanței de contencios constituțional, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 258 alin. (3) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006, Curtea, având în vedere că obiectul litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate îl constituie contestația la executare a contribuției la fondul de asigurări sociale în raport cu veniturile realizate, constată că dispozițiile de lege criticate, care privesc diminuarea pachetului de servicii de bază și obligația plății contribuției pe o perioadă anterioară pentru a dobândi calitatea de asigurat, nu au legătură cu soluționarea cauzei, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257, art. 258 alin. (3) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Abrudan în Dosarul nr. 10.136/2005 al Judecătorei Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 474

din 8 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 272 pct. 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 266 pct. 1 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Sorin Muller în Dosarul nr. 890/P/2005 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie și apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 890/P/2005, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 266 pct. 1 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Sorin Muller în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, în art. 45 privind libertatea economică și în art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului. Se invocă, de asemenea, art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea privării de libertate pentru datorii. Se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale deoarece „nesocotesc libertatea comerțului, libertatea contractuală și, în același timp, statuează o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu pot fi sancționate decât prin aplicarea de sancțiuni civile“.

Curtea de Apel Galați — Secția penală apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Din actul de sesizare a Curții Constituționale rezultă că excepția de neconstituționalitate ar privi dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 266 pct. 1 din Legea nr. 31/1990. În realitate, astfel cum rezultă din dosarul instanței de judecată, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 266 pct. 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale (devenit art. 272 pct. 3 în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004), prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal: „*Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.*”

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăți înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.“

— Art. 272 pct. 3 din Legea nr. 31/1990: „*Se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani fondatorul, administratorul, directorul, directorul executiv sau reprezentantul legal al societății, care: [...] 3. se împrumută, sub orice formă, direct sau printr-o persoană interpusă, de la societatea pe care o administrează, de la o societate controlată de aceasta ori de la o societate care controlează societatea pe care el o administrează sau face ca una dintre aceste societăți să îi acorde vreo garanție pentru datorii proprii;*”.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului. Se invocă, de asemenea, încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea privării de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, sub aspectul aceluiași critici de neconstituționalitate ca și în prezenta cauză, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 173 din 4 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 21 decembrie 1999, și, mai recent, prin Decizia nr. 215 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 7 iunie 2005, în sensul respingerii acesteia. Cu acel prilej Curtea a reținut că atât alin. 3, cât și alin. 4 ale art. 215 din Codul penal incriminează înșelăciunea ca o gravă faptă antisocială contra patrimoniului, constând în înșelarea încrederii participanților la raporturile juridice patrimoniale, fapt absolut intolerabil în cadrul acestora. De altfel, în toate sistemele de drept înșelăciunea ori escrocheria este o faptă incriminată și sever sancționată.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal și ale art. 272 pct. 3 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Sorin Muller în Dosarul nr. 890/P/2005 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 45 referitoare la Libertatea economică și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la asigurarea de către statul român a libertății comerțului, s-a reținut că, așa cum rezultă chiar din conținutul textului criticat, elementul material al infracțiunii de înșelăciune are drept premisă o acțiune și, respectiv, o omisiune care induce cocontractantul într-o eroare determinantă la încheierea ori executarea actului. Dacă eroarea nu ar fi existat, contractul nu s-ar fi încheiat sau executat în condițiile respective. Prin urmare, nu poate fi confundată infracțiunea de înșelăciune cu neexecutarea unei obligații contractuale. De aceea, invocarea dispozițiilor constituționale menționate, precum și a celor ale art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitoare la interzicerea privării de libertate pentru datorii, este nepertinentă.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea, întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții.

În ceea ce privește critica art. 272 pct. 3 din Legea nr. 31/1990, Curtea constată că acesta nu conține nici o dispoziție de natură să aducă atingere liberului acces al persoanelor la o activitate economică. Altfel, potrivit dispozițiilor art. 45 din Constituție, atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară „în condițiile legii”. De asemenea, nu se poate reține nici încălcarea prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, întrucât stabilirea unei fapte ce constituie infracțiune reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale. Drept urmare, limitarea posibilității administratorului societății de a se împrumuta, sub orice formă, de la societatea pe care o administrează are ca scop atât protejarea patrimoniului societății comerciale, cât și a celorlalte societăți comerciale cu care aceasta intră în raporturi comerciale.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 519

din 20 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gabor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Mihaela Cîrstea	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Olimpia Țintea în Dosarul nr. 3.443/civ/2005 (nr. unic 30.233/2/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, Olimpia Țintea, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate deoarece, prin acordarea competenței de soluționare atât a apelului, cât și a recursului aceleiași instanțe de judecată, părțile nu vor beneficia de un proces echitabil. Depune, în acest sens, note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.443/civ/2005 (nr. unic 30.233/2/2005), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și a celor ale art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Olimpia Țintea cu ocazia soluționării recursurilor formulate împotriva unei decizii civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, având ca obiect o acțiune în pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă contravin prevederilor

constituționale ale art. 15 alin. (2), iar dispozițiile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 contravin art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, apreciază că, prin acordarea competenței de soluționare atât a apelului, cât și a recursului aceleiași instanțe de judecată, părțile nu vor beneficia de un control judiciar real, exercitat de către o instanță de judecată superioară. De asemenea, consideră că, în speță, prin retrimiteră pe cale administrativă a cauzei la curtea de apel, se modifică retroactiv competența de soluționare a cauzei, care în mod corect ar fi trebuit să fie soluționată de Înalta Curte de Casație și Justiție, ceea ce contravine art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră neretroactivitatea legii, conducând totodată și la tergiversarea judecării cauzei. Instanța apreciază că se încălcă și principiul egalității în fața legii și accesul liber la justiție, deoarece părțile nu beneficiază de un control judiciar real exercitat de o instanță de judecată superioară. Imparțialitatea, parte esențială a unui act de justiție, este grav lezată prin soluționarea căii de atac de aceeași instanță de judecată care a pronunțat hotărârea supusă căii de atac, ceea ce contravine art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, consideră că dispozițiile de lege criticate lezează dreptul la apărare prin privarea de posibilitatea exercitării unui grad de jurisdicție, ceea ce contravine și art. 53 alin. (2) din Constituție, întrucât dreptul de a exercita calea de atac a recursului este evident și nejustificat restrâns. În final, instanța apreciază că sunt încălcate și prevederile art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevăd că justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabile de lege.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile

Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și cele ale art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 725 alin. 1 și 2: „*Dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum și executărilor silite începute sub acea lege.*”

Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile.”;

— Art. II alin. (3): „*Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor

constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră neretroactivitatea legii și ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, și Decizia nr. 229 din 9 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 aprilie 2006, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, în jurisprudența sa constantă, precum Decizia nr. 546 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.004 din 11 noiembrie 2005, Curtea a statuat că aceste dispoziții legale instituie regula de drept comun ce constă în aplicarea imediată a legii procesuale noi, aceeași instanță putând fi investită cu soluționarea a două căi de atac în aceeași cauză, ceea ce nu relevă însă nici un fine de neconstituționalitate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să impună schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluțiile, cât și motivarea acestor decizii își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și ale art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Olimpia Țintea în Dosarul nr. 3.443/civ/2005 (nr. unic 30.233/2/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 117778